

GUSTENAS PRIE VANDENS, I

GALIMA PRADĖTI ČIA. Vieną 2014-ųjų rugsėjo rytą.

Gustenas Gripė leidžiasi prie vandens. Šaltežeris, miestelis: čia jis vienas pats nėra lankęsis, jau kurį laiką. Sykį, prieš keletą metų, jis išsikraustė iš miestelio, kuriame užaugo, ir pasižadėjo niekada nebegrįžti. Tai ką jis čia veikia, dabar, būtent ši rugsėjo rytą, prasidėjus rudeniui, jėga sugražinsiančiam prie to, ką kartą paliko? Teisingas atsakymas: nieko. Jokios minties. Jokio reikalo. Tiesiog atsidūrė čia per rytinį prasibėgimą. Taip, vis dar pasitaiko, kad jis retsykiais bėgioja miestelyje, atvažiuoja automobiliu iš gretimo priemiesčio, kuriame dabar gyvena, prabangiai, prašmatnioje dviaukštėje senbernio irštvoje (Gustenas čia dirba nekilnojamojo turto agentu, *agentas iš pragaro*, sakoma, tokia pravardė, nes jis itin geras). Galbūt tai pranašystė, ženklas, kažin koks šeštojo pojūčio lašas. Labiausiai tikėtina, kad tiesiog atsitiktinumas, ironiškas sutapimas.

Tačiau kadaise, kai Gustenas buvo vaikas, tai buvo jo pasaulis: Miestelis, Šaltežeris, aplinkiniai paplūdimiai, *sodybos aplink ežerą*, giraitė ir pjuvenomis pabarstytas lentų takelis aplinkui dumbliną vandens telkinį, kuris nei gilus, nei šaltas, nei

pavojingas ir anei kiek neslaptingas, kaip trokšdavo vaizduotis būdamas mažas – jis ir jo vienmetis bičiulis Natanas. Kai jie čia kartu stovėdavo, vienodomis kepuraitėmis su snapeliu. Stipriai užmerkdamo akis ir fantazuodavo, pasakodavo vienas kitam istorijas apie visa ką jaudinamo, kas tarsi GALĖJO nutikti, taip pat ir čia, bet tie pasakojimai buvo be pabaigos, pakibę ore, palaidos gijos. O vėl atmerkęs akis išvysdavai: tik svajos, minteliūkštės, neatliepiančios tikrovės – vien seklu, vanduo, ruzgas nuo žemių. *Sodybos aplink ežerą* – būtent tai buvo pratusi sušukti paties Gusteno motina, Angela, būtent čia, ant lentų takelio, kur ji su sūnumi išeidavo rytais pasivaikščioti, tarsi koks šou, nes tokia ji buvo. Arba yra: tarsi iš operos, tiesiai nuo scenos gerokai prieš jai atsiduriant scenoje. Jeigu šiandien kas rašytų Angelos Gripės biografiją, šie epizodai iš ankstyvos Gusteno vaikystės atsidurtų pirmame skyriuje, kuris vadintųsi „Pasiruošimas“ ir kuriame būtų pasakojama apie tuos metus, kai būsima operos žvaigždė, šiaip jau gana menkam žinovų ratui, *jau tikrai ne Verdį plačiau jai publikai dainuojanti Callas*, tikslingai lavino balsą iki debiuto. Be atvangos suko ratus aplink ežerą, ji ir keturmetis, penkiametis, šešiametis sūnus (dabar Gustenui dvidešimt šešeri). Staiga, būtent dabar stovėdamas čia, šiandien, supranta, kad vis dar geba viską patirti taip gyvai, tarsi tai būtų nutikę vakar: „...*ir tai buvo mūsų, ir tai, ir tai*“, Angela ant lentų takelio, smilius šoka visomis kryptimis virš nežabotų, tankiai nendrėmis apžėlusių krantų. „*Ir tai...*“ Nes ji nori pasakyti, kad kadaise, amžių glūdumoj, visa žemė aplink ežerą priklausė jos giminei ir jos šeimai – pats Gustenas dar būdamas vaikas nežino, tiesa tai ar pokštas, ar, ką ji, mama Angela, puikiai sugeba, tiesiog būdas pasakyti kažką kita, kadangi

tikrosios Gusteno vaikystės aplinkybės menkai teliudija apie šias plačias giminės valdas. Kiek tik Gustenas save prisimena, jis su Angela gyveno vienu du tame pačiame mažulyčiame dviejų kambarių bute miestelio centre stovinčiame daugiabutyje – tuo metu apskritai vieninteliame (*miestelyje*, žinoma, gyvenama *nuosavame name*, taip dera), ir jokios giminės jis nėra nei akyse regėjęs, anei bendravęs. Kad ir kaip ten būtų, žaidimas jam patinka, yra suprantamas. „*Viskas priklausė mums!*“ Motina Angela ant takelio rodo, juokiasi, jis irgi juokiasi, tai vis kartojasi, nes tai pokštas, kuris kartojamas vis taip pat būtent šioje konkrečioje vietoje, nendryno proskynoje su išsišovusia uola, ant kurios užsikorus atsiveria ežeras ir pakrantės. Ir jis, aišku, žino, kas bus toliau: Angelos smilius sustings ties priešais esančiu paplūdimiu, maždaug per vidurį tarp Varnalaivio, namo, priklausančio Hegertams, ir ilgo Gravelskos mergaičių globos namų liepto su maudykla (tos dvi vietos, beje, vieninteliai matomi statiniai prie ežero) kone džiungliška tankiame alksnyne... O tada jos balsas virs aiškiai girdimu kuždesiu, į kurį, jei nori, irgi gali panirti, kaip į seną skaičiuotę: „*O ten, taip, būtent ten... stovėjo griuvėsiai, kurioje Arklininkas gyveno sykiu su pačia ir dukteria*, – teatrališka pauzė, mirkt mirkt Gustenui. – *Arklininko dukra, Gustenai. Mokslai. Todėl mano tėvas, tikras goodfor-nothing, bet geraširdis, buvo linkęs ją paremti... Kol buvo pinigų, turiu omeny. Paskui gi jis beveik viską prašvilpė.*

Jau nuo pat pradžių, turiu omeny. Mokėjo už jos mokslus, rūpinosi, kad ir jai nieko netrūktų. Itin apdovanota, ambicinga, toji dukra, nepaprastų gabumų, bet, kaip sakoma, of slender means.“ Ir tada, tuo pat metu, stovint ant takelio, krūmuose pasigirsta šlamesys, besiartinančių žingsnių ir balsų garsai, ir

Angela ištempia ausis, nušvinta. „Tikra *high achiever*, *Gustenai*, o jos vardas buvo –

Anelisė!“ – pratrūksta abu tuo pačiu metu. „*Anelisė*“ it malda; nes būtent čia ir šuo pakastas – iš tiesų dažnai nutinka taip, kad ji, Anelisė Hegert, apsireiškia būtent tą akimirka, vienmetė mamos draugė jau daugybę metų. Prisiartina lentų takeliu iš priešingos pusės su sūnumi Natanu iš paskos, o po to seka daugybė linksmų šūksnių, *sveikučiai sveikučiai*, bučkių į skruostus puota tarp tųdviejų moterų, nes esmė, žinoma, yra ta, kad Angela Gripė ir Anelisė Hegert yra neišskiriamos draugės, buvusios mokyklos draugės miestelyje, nepaisant to, kad karjeros nuvedė jas skirtingais keliais gyvenime, *tame nerimastingame, nerimastingame gyvenime*, kurį jos dažnai apibūdina būtent taip. Bet tuo metu, ankstyvoje Gusteno vaikystėje, būtent Anelisė keliauja po visą pasaulį su paskaitomis ir pranešimais simpoziumuose ir konferencijose – ji bendrovės teisininkė, ekonomistė, valdybos ekspertė, įveikusi pirmąsias direktorės pareigas būdama vos 27-erių, taip pat naujai paskirta ekonomikos profesorė viename iš garsiausių šalies universitetų. Angela gi sėslesnė. Ji tapo didžiulio tarptautinio klasikinės muzikos atlikėjų konkurso nugalėtoja, bet po to nelabai kas pasiektė, ir tai, šiaip jau, visiškai natūralu. Kad operinis balsas pasiektų savo pilną potencialą, jis turi visų pirma subręsti, iš-tobulėti ir išlavėti toli nuo visų prožektorių ir rampų šviesų; tai reiškia likti namuose ir, vadovaujamai profesionalių pedagogų, repetuoti, repetuoti, kad pasiruoštum operos scenai. Mat ten ji vėliau sulauks pripažinimo kaip visų pirma postmodernistinės tradicijos interpretatorė, pavyzdžiui, eksperimentinės muzikos kompozitorių dueto Schuckas & Gustafsonas kūrinii.

Kaip tik dabar, DABAR, 2014-ųjų rudenį, Angela Gripe de facto sulaukia sėkmės, atlikusi pagrindinį vaidmenį „Dissections of the Dark Part III“ premjeroje vienoje iš mažųjų Vienos operų. Ten, beje, Gustenas pats savaitgalį matė ją scenoje – lydimas draugės Sagos-Lil (geriausios buvusios jo merginos Emės Stranden draugės, su kuria jis leidosi į toli gražu ne be įtampos – let’s face it – trūkius lytinius santykius, Emei palikus jį dėl kito – nuo to greit bus praėję treji metai, jis dar su tuo nesusitaikė).

Bet grįžkime į vaikystę, ant lentų takelio. Už Anelisės – sūnus Natanas. Natanas Hegertas, Anelisės ir Albinuso Abio Hegertų vienatinis vaikas, Gusteno vienmetis, ir... taip pat ir dėl ilgos motinų draugystės, Gusteno vaikystės draugas ir klasiokas visus tuos metus miestelyje, iki pat galo, priešpaskutinių metų gimnazijoje, kurie baigiasi katastrofa.

Taip. Katastrofa. Nė kiek neperdedant – net nėra nieko, kas tą sumenkintų ar sušvelnintų. Viskas dūžta ir lūžta. Visam laikui. Ir taip pat nepaneigiama: *tai jo kaltė*. Ir Natano (visų pirma jo).

„Žiaurus grupinis išprievartavimas Anelisės Hegert namuose.“

„Jauna moteris buvo valandų valandas prievartaujama prabangaus namo pirmame aukšte madingame priemiestyje.“

„Keturi nusikaltėliai, „vaikinukai“, yra iš tos pačios gaujos ir visi klasiokai.“

„Natanas Hegertas nurodomas kaip iniciatorius.“

Natanas. Bet kol kas čia, vaikystėje, tiesiog mažylis Natanas, atsilikėlis. Ir tikrai, tuomet jis vis dar yra mažas. „*Toks tilptų į degtukų dėžutę*“, – juokiasi abi mamos taip linksmai ir geranoriškai ant takelio. Mažas, išblyškęs ir tylus.

Štai ateina paskiausiai visų, stovi ir žiopso iš po kepuraitės (tai, dėl kažin kokios priežasties, privers Gusteną grįžus namo zyti savo motinai „*aš irgi tokios noriu*“ – ir tokią gauti).

Bet jis užaugs – ir tylą liausis, bet tuo pat metu kažkoku keistu būdu ji irgi užaugs.

Taps grėsminga.

„*Time.*“

„*Time.*“ – *Natanas, kuris šoka šoka vienas milžiniškame kambaryje pagal tą muziką, Prince, visada Prince, Natanas dievina Prince* –

akys užmerktos.

Šokio vidury atsimerkia, išvysta ir sušunka – pasprukti neįmanoma – „*GRIPEE!*“

Natanas vėliau paauglystėje ir pirmoji didžioji meilė (kuri jį palieka). Ji vardu Saša, naujokė mokykloje, iš Gravelkos mergaičių globos namų.

Natanas.

Ne, *I have X:ed you out of my world* (galvoja Gustenas dabar).

Jokio kito kelio nėra.

Štai čia ant lentų takelio: taškas. Moterų juokas, dingstantis iš atminties, nutyla amžiams. Viskas pasikeitė, nieko nebeliko.

Namas kitoje įlankos pusėje boluojantis tarp medžių. Hegertų namas. Tokia tylą. Varnalavis. Dabar apleistas: viršutinio aukšto langai išdužę. Žolė, aplinkui veša aukšti krūmokšniai, kiemas pilnas šlamšto. Kaip koks sumautas paminklas (bet kam?) – *Namas yra organizmas, it Varnalavis jis sliuogia tamsoje...* Tuo pat metu jis visada prisimena, tas jausmas dabar grįžo, toks stiprus: kaip jis mylėjo šį namą.

It Varnalaivis sutemose, galvodavo jis, būdamas vaikas, būdamas paauglys – žavėjosi išskirtine architektūra, visiškai savitu stiliumi. Ta vienu metu neprilygstama ir prislopinta prabanga... vylinga, kokia atrodė žiūrint iš kito kranto, taip, būtent iš čia, kelių šimtų metrų atstumu nuo tos išsišovusios uolos nendryne, ant kurios jiedu su Natanu užsiropštę stebėdavo pakrantes –

Ir fantazuodavo:

Namas yra organizmas (vaikiška skaičiuotė)

It Varnalaivis jis sliuogia tamsoje

Palėpė, svetainė ir rūšys

Berniukas palėpėje, Berniukas rūsyje

Namas kuris

plaukia pirmyn

Du berniukai vienodomis kepuraitėmis.

Kurie buvo draugai (o jų motinos Angela ir Anelisė taip didžiavosi ta draugyste).

Du berniukai su kepuraitėmis (arba „*Pamainomieji*“, vienas jų žaistų žaidimų).

Paaukoti vienas kitam.

Natanas ant išsišovusios uolos, žiūrintis į namą, savo namus, per atstumą (vaikystės prisiminimas): „Aš būsiu architektas. O kuo tu būsi, Gripe?“

Gustenas, akimirką padvejojęs, nes staiga pasijunta neįprastai tuščiaaviduris, tuščias, atsikrenkščia: „Nežinau.“

Paskui, vėliau, jaunystėje susiklosto taip, kad jis ir pats gyvena tame name, o kartais, baigdamas pagrindinę mokyklą ir gimnazijoje, apsistoja ilgam. Tai jo paties pasirinkimas – nenori

sekioti motinai iš paskos iš miesto į miestą, iš scenos į sceną, po visą kontinentą, kai dainininkės karjera pagaliau išibėgėja. Nori likti miestelyje, lankyti čia mokyklą, būti su savo draugais, kur viskas pažįstama.

„Betgi savaime suprantama, – sako Natano motina Anelisė. – Savaime suprantama. Mūsų durys visada tau atviros, Gustenai.“

Namas yra organizmas

Palėpė svetainė ir rūšys –

Varnalaukis, kuris sliuogia tamsoje

Ten kažkur per vidurį, virtuvėje, neilgai, tą paskutinį rudenį prieš viskam dūžtant, groja muzika. Įprasta operinė muzika. Jis pats ir Anelisė (kai ji namuose) prie virtuvės stalo, dviese.

„Jūsų ranka tokia šalta, madam.“

Dainuoja du vargšai bohemičiai Paryžiuje.

Verdis. „Plačiosioms, – kartais sako motina, – masėms.“

„Betgi, Gustenai, – sako Anelisė virtuvėje, – juk negali būti taip smagu dainuoti TIK tuos eksperimentinius kompozitorius – „Dissections of the Dark“.“

(krizenimas)

„ĮDOMI muzika, Gustenai, bet ar ji mus paliečia?“

Turiu galvoje: argi nėra taip, kad muzika turi paliesti MŪSŲ širdis?“

Pagarsina.

„Jūs palietėt mano ranką, madam.“

Ir jis ją paima –

kol rūšyje narčiai dunksi bosai – ten, tą paskutinį rudenį, yra Natanas, kartais ir Saša, savo atriume.

Et – prisiminimai, fantazijos – su tuo dabar baigta (gyvenimas tęsiasi, nieko nebeliko).

Anelisė jau mirusi, ją pasiglemžė agresyvus vėžys, tai įvyko rugsėji, prieš dvejus metus. Mirties skelbime tik vienas vardas: *Mylimos motinos gedi sūnus Natanas*.

„Žinai, Gustenai, jausmas toks, tarsi būtum išlikusi. Bet išlikimo kaina ta, kad tapai kažin kokia savęs parodija.“

Mama per visą kompiuterio ekraną su turbanu ir didžiuliais tamsiais saulės akiniais (ji su Gustenu tą vasarą palaiko ryšį per skaiپą; ji Slėptuvėje, savo „slaptame“ vasarnamyje, kuriam gyvena tais vis retesniais kartais, kai lanko senąją tėvynę. Dabar ji kažin kur turi kitą gyvenimą, namą, šunį ir kažkokį sugyventinį, kurį vadina Partneriu).

Mama. Ta skūra, jos oda, raukšlėta, įsitempusi, suragėjusi. Kiek jai tąsyk metų? (Teisingas atsakymas pagalvojus: tiek, kiek Anelisei, kai mirė, kokie penkiasdešimt dveji.)

Paskutiniuosius metus po katastrofos Anelisė ir Natanas Varnalaivyje gyveno vieni. Tėtis Albinusas „Abis“ išėjo, paliko. Pačios Anelisės karjera subyrėjo į šipulius. *„Ji krito iš aukštai“*, – kartais sakydavo Angela, tais retais sykais, kai kalba pasisukdavo apie Anelisę, nors ir nevadindama to, kas nutiko, tikraisiais vardais. Ji, Angela, niekada neištarė žodžių „smurtas“, „grupinis išprievartavimas“ –

tik (jei jau buvo visiškai būtina) „dalykas“.

Visus tuos metus po to, kai ryšys tarp jos ir Anelisės – Natano ir Gusteno, Gusteno ir Anelisės – buvo ir išliks nutrauktas (Saša Anker, išprievartavimo auka, gavo galą nuo narkotikų kažkur JAV).

Taip, ir, ei, apie Anelišę dar reikia šį tą patikslinti: tas *Arklininkas*, *Arklininko dukra*, ką Angela žerte žerdavo per pasi-vaikščiojimus ant lentų takelio, kai Gustenas buvo mažiukas, *buvo* tiesiog būdas pasakyti kažką kita. Jokio Arklininko su šeima nebuvo, išvis niekada nebuvo jokios šeimos. Nes Anelišė, ištekėjusi Hegert (viena žinomiausių miestelio giminių) – tam tikrą laiką viso miestelio talismanas ir numylėtinė dėl savo stulbinamos karjeros, nušvietusios juos visus tuos metus, kai ji išties buvo žinoma, išrinkta Metų moterimi, Metų verslininke, Metų Fredrika ir Ulrika ir taip toliau – taip, iš tiesų ji buvo vaikas iš vaikų namų, užaugusi Gravelskos vaikų namuose, irgi kadaise stovėjusiuose čia paežerėje. Viena iš *Gravelskos*, kitaip tariant. Nors, kai Saša po daugelio metų ten kurį laiką gyveno nuo 2007-ųjų rugsėjo iki 2008-ųjų pavasario vidurio, iki katastrofos, Gravelska jau buvo nebe vaikų namai, o privatūs jaunimo globos namai pažeidžiamoms mergaitėms ir jaunoms moterims, kurios dėl įvairių priežasčių negali gyventi namuose arba išvis jų neturi. Kaip, pavyzdžiui, Saša, kuri dėl įvairių smulkių nusikaltimų, kaip antai vagiliavimas iš parduotuvių, narkotikų vartojimas, buvo išmesta iš namų, kuriuose gyveno su tėvu. („*Tėtušis*, – sakydavo ji, – *prakeiktas sąvadautojas*.“)

Name liko Natanas. Kuris ten tebegyvena. Ne ne ne... jie nesimato, jis su Natanu, nepalaiko ryšio, *niekada gyvenime*, bet Gustenas, aišku, žino padėtį, tai profesijos dalis, juk jis dirba nekilnojamojo turto srityje. Žino dar ir dėka kito vaikystės draugo vardu Kosmo Brantas. Kuris atkakliai skambina, rašo, skiria susitikimus. Ir atsitempia jį čia, prie Šaltežerio.

„*Namas vadinasi Bad Karma arba Nerūpestingas gyvenimas. Ar ne, Gripe? Prisimeni?*“

Gustenas tyli, bet, aišku, kad prisimena.

„*Ir dar, Gustenai...*“ – tęsia Kosmo, kadaise the-least-likely-to-succeed-guy iš šios galvotos auksinio jaunimo gaujos miestelyje, kuriai kadaise abudu priklausė (net jeigu Kosmo tiesiog buvo prielipa) – dabar kino prodiuseris (galbūt sėkmingiausias ir garsiausias iš jų visų; tai prasidėjo dar kino akademijoje, o dabar jis tiek režisuoja, tiek prodiusuoja dokumentinius ir meninius filmus, turi nuosavą kino kompaniją, lankosi festivaliuose, laimi prizus).

Ir vienintelis iš šių senų miestelio draugų, su kuriais Gustenas vis dar palaiko ryšį – dėl kažin kokios priežasties (gal dėl to, kad Kosmo būtinai nori bendrauti, taip pat ir po to, kai išgarsėjo kino pramonėje).

„...*Kartais nutinka, kad ta praeitis mus tiesiog UŽLIEJA...*“

Kosmo skambiu, tyčia pakeistu trumano kapotės balsu (tas jo bravūriškas tonas) per vieną tų pokalbių telefonu. Arba jiems slampinėjant po miestelį, link Šaltežerio – ką jie faktiškai daro nedažnai, bet kartais – nes Kosmo čia atklysta ir imasi jį kartu, kad galėtų išsakyti šiuos dalykus apie tai, kas įvyko.

Kosmo pats tuomet tarsi persimaino, vėl tampa kažkuo kitu, nei tas iš kino pramonės, kuriuo dabar esti – pripažintas, matomas, su identitetu ir iš to kylančiu užtikrintumu.

Vietoj to: toks, koks buvo tada (tas, kurį traukė per dantį, ant kurio išsiliedavo, iš kurio juokėsi, kvatojo). Persona, kuri, nepaisant jokių kliūčių (iš jo baisiai tyčiojosi, ypač Natanas), jau tada pasižymėjo pavydėtina energija, atsparumu, nutrūktgalviškumu, atkaklumu; turėjo šimtą versliukų „ofisiuke“

namuose, Brantų atšlaitėje, kur visas Brantų klanas buvo išsi-
statęs namus, vakarinėje miestelio dalyje (ten pat, „ofisiuke“,
beje, buvo neoficialus kino klubas vien išrinktiesiems, kuria-
me buvo rodomi meniški meniniai filmai, Haneke, Pasolini –
ir panašiai).

An Entrepreneur at Heart.

Elastingas seneliukas berniuko kūne.

Taip ir rengdavosi – „laisvalaikio“ kostiumu su kietai už-
megztu tikro (velnioniškai brangaus prekės ženklo) šilko kak-
laraiščiu.

An Entrepreneur at Heart buvo parašyta ant vizitinės, kurios
500 egzempliorių jis išspausdino kažkokiam prekybcentrio
automate. Kas, žinoma, (visiems) tapo dar vienu pašaipų ir
pajuokos objektu.

Galvodamas apie Kosmo Gustenas sykiu (irgi) galvodavo
apie dulkių siurblių.

Akys, ausys stačios, nori į save viską susiurbti –

*Kartą buvo marmūzė, prisiplojusi prie langų, užrakintų
durų, sienų, kad išgirstų, pamatytų, gerte sugertų.*

Tas, kurs Siurbėsiurbėsiurbė – ką mes galėtumėm iš to iš-
spausti? Kosmo, the-least-likely-to-succeed-guy, į šipulius
mokykloje užtyčiotas užsislaptinęs gėjus (o po pamokų dar ir
draugų, ypač Natano).

Pedryla iki vardo pakeitimo. Pravardžiavo jį Natanas, kol
taip smogė Kosmo į veidą, kad tas atsidūrė ligoninėje.

Kosmo išėjus iš ligoninės, jo vardas pasikeitė.

Į: Kosmo „fuckin“ Brantą („*skamba kone kosmologiškai, Gri-
pe, ar ne?*“)

Bet dabar, šį rugsėjo rytą, vėl.

Namas. Boluojantis tarp medžių – ramus it ežeras, it stiprus belaikystės jausmas čionai. Varnalaivis. Languose tamsa, kieme nė menkiausio judesio, nieko. Apleistybė – galima įsivaizduoti –

visur švyti

Bad Karma

(palaikis gyvenimas, nerūpestingas) –

„Beveik kaip išprieivartautas... toks sunaikintas. Ar ne, Gripe?“

„Įsivaizduoji, Gripe, kad Natanas faktiškai vis dar čia gyvena, tarp viso šito šlamšto“ (sako Kosmo Brantas).

„Kartais, Gripe, mus viskas tiesiog tarsi užlieja. Visa ta praetis, tarytum... Šitaip. Ką darysime, Gripe?“

„Aa?“

„Ar tikrai, Gripe, tiesiog leisim senam lokiui ramiai išmiegoti?“

„Ką turi omeny?“

„Filma... jis galėtų, pavyzdžiui, vadintis „Bad Karma“. Arba „Mergina rūsyje“, žinoma, taip pat ir metaforine prasme. Ir būtų apie, na – supranti, Gripe.“

„Ką taip?“

„Ne, jau žinau, – tęsia Kosmo. – „Kas nužudė bambi?“ Tą stirniuką. Tobulą nekaltybę... Who killed bambi, senas „Pistols“ gabalas, beje.

Supranti?“

„Suprantu ką?“

„TYLA. Juk vėl taip ramu, toks lygus paviršius –“

Ir

Pliumpt

Kosmo meta akmenį

Ir tada bul bul

Paviršius susidrumščia tik akimirkai. O paskui vėl tyla.

„O kaip Natanas?“

„O ką Natanas? Manai, aš jo *bijau*?“

Staiga Gustenas pajunta, kaip ima daužytis širdis, adrenaliną sukyla. Ir jam topteli vėl vėl vėl: *ne, tikrai, nieko čia nepamečiau.*

Gustenas Gripė, 26-erių, dabar suaugęs, sėkmingas nekilnojamojo turto agentas ir taip toliau – apsisuka, deda į kojas –

Skimbteli telefonas, žinutė. *Ačiū už nuostabų savaitgalį! Saga-Lil.* Ir trumpai akimirkai Gusteną aplanko nakties prisiminimas: švelnumas, tamsa, kūnas ir artumas – tarp jų tik seksas, jo ir Sagos-Lil, bet –

šiaip jis neegzistuoja

ne dienos metu, ne čia.

Jis išjungia žinutę, neatsako.

Sąstingis nutrauktas. Gustenas toliau bėga rytu.